Людина розповзається, як зібрання народне —
хапаєшся за погляд, щось гукаєш колоритне —
та вислизає, заповзає у таємні сховки,
привалює себе речами і городить замки.

Усі — у хащах риштувань, ворожать на "що буде",
крізь дірку часу розглядають вигадані біди.
Це їх об'єднує, гуртує знову в юрби.
І все ж патетика спадає, і тьмяніють фарби.

Гонитва припинилась, та триває втеча.
Бракує явлення у танці Бога!

Але у сни ще зазирає живе Небо.
Крізь марші стель, крізь мури хвиль —

пульсує Безмір.

Будь досконалим ритмом,

танцюй тонко

на пелюстках Часу —

усміхнено!

У центрі Всесвіту — твоє серце!

Радій!

Нема питання — не треба й відповіді.
15-31 серпня 1998 р. Львів